Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ATANASIJA RANTA [*ATHANASIOS RANTOS*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2022. gada 17. novembrī[1]

Lieta C-628/21

TB,
piedaloties
Castorama Polska Sp. z o.o.,
"Knor" Sp. z o.o.

(*Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšavas apgabaltiesa, Polija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesību aktu tuvināšana – Direktīva 2004/48/EK – Intelektuālā īpašuma tiesību piemērošana – 4. pants – Personas, kas ir tiesīgas prasīt pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piemērošanu – 8. panta 1. punkts – Tiesvedība saistībā ar intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu – Kontrafakta preču tirdzniecība – Autortiesības un blakustiesības – Prasītāja tiesības uz informāciju par preču izcelsmi un izplatīšanas tīkliem – Prasītājam esoša vai neesoša vajadzība pierādīt, ka viņš ir intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks

I. Ievads

1. Uzņēmums tirgo grafisku attēlu reprodukcijas bez personas, kas sevi uzskata par šo attēlu autoru, atļaujas. Šī persona iesniedz prasību tiesā par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, pamatojoties uz Direktīvas 2004/48/EK[2] 8. panta 1. punktu, kurā ir noteiktas instrumentālas tiesības ar mērķi garantēt intelektuālā īpašuma efektīvu aizsardzību[3]. Vai šai personai ir jāpierāda, ka viņa ir attiecīgo intelektuālā īpašuma tiesību īpašniece, vai tikai ticami jāpamato, ka viņa ir šo tiesību īpašniece? Šāds būtībā ir *Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšavas apgabaltiesa, Polija) uzdotais jautājums.

2. Šajā lietā Tiesai, ņemot vērā tās judikatūru, būs jāpārbauda, kāds pierādījumu apjoms ir prasīts attiecībā uz lūgumu sniegt informāciju par preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem saskaņā ar Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktā paredzētajām tiesībām uz informāciju. Lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, būs jāatrod līdzsvars starp intelektuālā īpašuma īpašnieku tiesībām uz informāciju, no vienas puses, un atbildētāja aizsardzību pret šo tiesību ļaunprātīgu izmantošanu, no otras puses.

1 Oriģinālvaloda – franču.

2 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2004. gada 29. aprīlis) par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu (OV 2004, L 157, 45. lpp.). Par šo direktīvu skat. Petillion, F., un Heirwegh, A., "Genesis, Adoption and Application of European Directive 2004/48/EC", no: *Enforcement of Intellectual Property Rights in the EU Member States*, Petillion, F. (red.), Intersentia, Antverpene, 2019, 1.–48. lpp.

3 Skat. ģenerāladvokāta P. Krusa Viljalona [*P. Cruz Villalón*] secinājumus lietā *Coty Germany* (C-580/13, EU:C:2015:243, 24. punkts).

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

3. Saskaņā ar Direktīvas 2004/48 10. un 17. apsvērumu:

"(10) Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt [dalībvalstu] tiesību sistēmas, lai iekšējā tirgū nodrošinātu augstu, līdzvērtīgu un viendabīgu aizsardzības līmeni.

[..]

(17) Šajā direktīvā paredzētie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi katrā atsevišķā gadījumā ir jānosaka tā, lai pienācīgi ņemtu vērā attiecīgā gadījuma specifiku, tostarp attiecīgo intelektuālā īpašuma tiesību īpašās pazīmes un, ja vajadzīgs, to, vai pārkāpums ir izdarīts apzināti vai neapzināti."

4. Šīs direktīvas 1. pantā "Priekšmets" ir noteikts:

"Šī direktīva attiecas uz pasākumiem, kārtību un aizsardzības līdzekļiem, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu. [..]"

5. Minētās direktīvas II nodaļā "Pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi" ir ietverts 3.–15. pants. Šīs direktīvas 3. pantā "Vispārīgas saistības" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis paredz pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu šajā direktīvā paredzēto intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu. Šie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi ir taisnīgi, nav nevajadzīgi sarežģīti vai dārgi un neietver nepamatotus termiņus vai kavēšanos.

2. Šie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi ir arī efektīvi, proporcionāli un preventīvi, un tos piemēro tā, lai izvairītos no šķēršļu radīšanas likumīgai tirdzniecībai un nodrošinātu, ka tos neizmanto ļaunprātīgi."

6. Direktīvas 2004/48 4. pantā "Personas, kas ir tiesīgas prasīt minēto pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piemērošanu" ir paredzēts:

"Par personām, kas ir tiesīgas prasīt šajā nodaļā minēto pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piemērošanu, dalībvalstis atzīst:

a) intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus saskaņā ar piemērojamo tiesību aktu noteikumiem;

b) visas citas personas, kas ir pilnvarotas izmantot šīs tiesības, jo īpaši licenciātus, ciktāl to pieļauj piemērojamo tiesību aktu noteikumi un saskaņā ar tiem;

c) intelektuālā īpašuma kolektīvo tiesību pārvaldes iestādes, ko regulāri atzīst par tādām, kuras ir tiesīgas pārstāvēt intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus, ciktāl to ļauj piemērojamo tiesību aktu noteikumi un saskaņā ar tiem;

d) profesionālās aizstāvības iestādes, ko regulāri atzīst par tādām, kuras ir tiesīgas pārstāvēt intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus, ciktāl to ļauj piemērojamo tiesību aktu noteikumi un saskaņā ar tiem."

7. Šīs direktīvas 8. panta "Tiesības uz informāciju" 1. un 2. punkts ir formulēts šādi:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, un atbildot uz pamatotu un samērīgu prasību, var pieprasīt, lai informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar kurām pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, sniedz pārkāpējs un/vai cita persona:

a) par ko ir konstatēts, ka tās rīcībā ir kontrafakta preces komercdarbībai raksturīgā daudzumā;

b) par ko ir konstatēts, ka tā izmanto kontrafakta pakalpojumus komercdarbībai raksturīgā daudzumā;

c) par ko ir konstatēts, ka tā komercdarbībai raksturīgā daudzumā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās;

vai arī

d) ko a), b) vai c) apakšpunktā minētās personas ir norādījušas kā personu, kura iesaistīta attiecīgo preču producēšanā, ražošanā vai izplatīšanā vai attiecīgo pakalpojumu sniegšanā.

2. Šā panta 1. punktā minētā informācija ietver:

a) attiecīgo preču vai pakalpojumu producentu, ražotāju, izplatītāju, piegādātāju un citu bijušo turētāju vārdus vai nosaukumus un adreses, kā arī paredzētos vairumtirgotājus un mazumtirgotājus;

b) informāciju par saražotajiem, izplatītajiem, piegādātajiem, saņemtajiem vai pasūtītajiem daudzumiem, kā arī cenu, kas maksāta par attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem."

B. Polijas tiesības

8. 1964. gada 17. novembra *Ustawa – Kodeks postępowania cywilnego* (Likums par Civilprocesa kodeksu), redakcijā, kas piemērojama pamatlietai[4] (turpmāk tekstā – "Civilprocesa kodekss"), 278. panta 1. punktā ir noteikts:

"Gadījumos, kad nepieciešamas īpašas zināšanas, tiesa, uzklausījusi lietas dalībnieku prasības par ekspertu skaitu un izvēli, var lūgt viena vai vairāku ekspertu atzinumu."

9. Šā kodeksa 479.[89] pantā ir paredzēts:

"1. Šīs iedaļas normas ir piemērojamas lietām saistībā ar autortiesību un blakustiesību aizsardzību, rūpnieciskā īpašuma tiesību aizsardzību un citu ar nemateriālo īpašumu saistītu tiesību aizsardzību (lietas par intelektuālo īpašumu).

4 2020. gada *Dz.U.*, 1575. pozīcija.

2. Šīs iedaļas izpratnē par lietām attiecībā uz intelektuālo īpašumu uzskata arī lietas, kas saistītas ar:

1) negodīgas konkurences novēršanu un cīņu pret negodīgu konkurenci;

[..]."

10. Minētā kodeksa 479.[112] pantā ir noteikts:

"Noteikumi par informācijas sniedzēju ir piemērojami jebkurai personai, tostarp atbildētājam, kuras rīcībā ir 479.[113] pantā minētā informācija vai kurai ir pieeja šai informācijai."

11. Šā paša kodeksa 479.[113] panta 1. un 2. punkts ir formulēts šādi:

"1. Pēc tiesību īpašnieka pieprasījuma, ja viņš ticami pamato, ka pastāv intelektuālo īpašumu pārkāpjoši apstākļi, tiesa var pirms tiesvedības par šo intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu uzsākšanas vai šādas tiesvedības laikā, līdz tiesas sēdes slēgšanai pirmajā instancē, aicināt pārkāpēju sniegt informāciju par preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ja tas ir nepieciešams tiesību īpašnieka celtajai prasībai.

2. Ja tiesas lūgums sniegt informāciju ir iesniegts pirms tiesvedības par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, tad šī tiesvedība jāuzsāk vēlākais mēneša laikā no rīkojuma par informācijas pieprasījumu izpildes."

III. Pamatlieta, prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā

12. TB ir fiziska persona, kas tiešsaistes veikalos tirgo dekoratīvus priekšmetus. Savas uzņēmējdarbības ietvaros viņa pārdod pašas mehāniski izgatavotas reprodukcijas, ko veido vienkāršs grafisks attēls, kurā izmantots ierobežots skaits krāsu un ģeometrisku figūru, kā arī īsi teikumi. Piemēram, attēlos A, B un C (turpmāk tekstā – "aplūkotās reprodukcijas") ir ietvertas attiecīgi šādas frāzes: "Mój dom moje zasady" ("Mana māja, mani noteikumi"); "Nie ma ludzi idealnych a jednak jestem" ("Ideālu cilvēku nav, tomēr es tāds esmu") un "W naszym domu rano słychać tupot małych stopek. Zawsze pachnie pysznym ciastem. Mamy dużo obowiązków, mnóstwo zabawy i miłości" ("Mūsu mājā no rītiem var dzirdēt mazu kājiņu dipināšanu. Te vienmēr smaržo pēc gardas kūkas. Mums ir daudz pienākumu, daudz jautrības un mīlestības"). TB sevi norāda kā reproducēto attēlu autoru, un viņas ieskatā tie ir darbi autortiesību aktu izpratnē.

13. A un B attēlu precīzas kopijas, ko piegādā "*Knor" Sp. z o.o.* (turpmāk tekstā – "*Knor*"), bez TB atļaujas tiek pārdotas *Castorama Polska Sp. z o.o.* (turpmāk tekstā – "*Castorama*") klātienes veikalos un tiešsaistes veikalā. Saistībā ar šiem attēliem nedz uz TB reprodukcijām, nedz uz reprodukcijām, ko piedāvā *Castorama*, nav norādes par produkta autoru vai izcelsmi. *Castorama* pārdod arī *Knor* piegādātas reprodukcijas, kurās attēlotais teksts ir identisks C attēla tekstam, bet ar zināmu atšķirību grafiskajā kvalitātē un burtveidolos. 2020. gada 13. oktobrī TB pieprasīja *Castorama* izbeigt mantisko un morālo autortiesību pārkāpumus attiecībā uz viņas radītajiem darbiem, kurus šī sabiedrība tirgoja bez viņas atļaujas.

14. 2020. gada 15. decembrī TB, pamatojoties uz Civilprocesa kodeksa 479.[113] pantu, cēla prasību iesniedzējtiesā, *Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšavas apgabaltiesa). Šajā tiesvedībā viņa lūdza *Castorama* un *Knor* attiecībā uz aplūkotajām reprodukcijām sniegt informāciju par izplatīšanas tīkliem, par saņemto un pasūtīto preču daudzumu, pilnīgu piegādātāju sarakstu, datumu, kad preces tika laistas pārdošanā klātienes veikalos un *Castorama* tiešsaistes veikalā, kā arī to daudzumu un summas, kas saņemtas no preču pārdošanas pēc sadalījuma klātienes veikalos un tiešsaistes veikalā. TB atsaucās uz savām mantiskajām un morālajām autortiesībām attiecībā uz aplūkotajām reprodukcijām un norādīja, ka pieprasītā informācija ir nepieciešama, lai celtu prasību par viņas autortiesību pārkāpumu un, pakārtoti, prasību par zaudējumu atlīdzību saistībā ar negodīgu konkurenci.

15. *Castorama* lūdza noraidīt šo lūgumu sniegt informāciju un pakāroti lūdza, lai tiesas nolēmuma tvērums būtu pēc iespējas šaurāks, stingri ierobežots ar darbiem, kas kā tādi tiek kvalificēti autortiesību aktu izpratnē, apstrīdot pat iespējamību, ka aplūkotajām reprodukcijām varētu būt "darbu" statuss. Tāpat tā atsaucās uz komercnoslēpuma aizsardzību un apgalvoja, ka TB nebija pierādījusi, ka viņai ir mantiskās autortiesības uz šīm reprodukcijām. *Castorama* uzskata, ka intelektuālas jaunrades darbi, uz ko attiecas TB lūgums, nav oriģināli un viņa nav pierādījusi, ka ir izpildīts nosacījums par jaunradi. Ja tiktu apmierināts šis lūgums, tad autortiesību aizsardzība tiktu piešķirta idejām un koncepcijām, jo aplūkotās reprodukcijas iekļaujoties mūsdienu "vienkāršotas motivējošas grafikas" modes tendencē ar banālām frāzēm. *Castorama* turklāt uzskatīja, ka visi aplūkoto reprodukciju grafiskie elementi ir banāli, vienveidīgi un neizceļas ne ar ko oriģinālu kompozīcijas, krāsu un izmantotā burtveidola ziņā no citiem tirgū pieejamiem attēliem.

16. Atbildot uz šiem argumentiem, TB nav piedāvājusi pierādījumus, lai pierādītu tiesību uz intelektuālo īpašumu pastāvēšanu attiecībā uz aplūkotajām reprodukcijām, kas būtu saistītas ar īpašām zināšanām (lai veiktu ekspertīzi) grafikas un dizaina jomā. Pierādījumus, ko viņa sniedza 2020. gada 15. decembra prasībā, veidoja lappušu ar tiešsaistes veikalos pārdošanā esošiem priekšmetiem izdrukas un rēķini par pārdošanu sākot no 2014. gada, kā arī *Castorama* interneta lapu izdrukas un rēķini par attēlu iegādi tās tiešsaistes veikalā.

17. Izskatot TB prasību, iesniedzējtiesa saskārās ar jautājumu, kā interpretēt Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktu, it īpaši, vai par mantas, attiecībā uz kuru lūgts sniegt informāciju, juridisko raksturu ir nepieciešams sniegt pierādījumus vai tikai to ticami pamatot, ņemot vērā, ka šīs direktīvas 6. un 7. pantā ir lietots atšķirīgs formulējums un minētās direktīvas 4. pants attiecas uz "intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekiem". Šī tiesa šaubās arī iespēju piemērot atšķirīgu pierādījumu apjomu atkarībā no aplūkoto reprodukciju statusa, proti, vai runa ir vai nav par darbiem, un līdz ar to par TB tiesībām celt prasību.

18. Iesniedzējtiesa norāda, ka ar Civilprocesa kodeksa 479.[113] pantu ir transponēts Direktīvas 2004/48 8. pants un ka šā kodeksa 479.[89] panta, kurā ir definēta lietu saistībā ar intelektuālo īpašumu joma, 2. punkta 1. apakšpunktā ir minētas lietas, kas attiecas uz "negodīgas konkurences novēršanu un cīņu pret negodīgu konkurenci". Šī tiesa, atsaucoties uz šīs direktīvas 13. apsvērumu[5], uzsver, ka šajā lietā, lai gan Polijas judikatūrā vēl nav sniegta viennozīmīga atbilde uz šo jautājumu, tajā ir izmantota interpretācija, atbilstoši kurai valsts tiesībās iekšējām vajadzībām ir paplašināta minētās direktīvas piemērošana attiecībā uz negodīgas konkurences

[5] Šajā apsvērumā ir teikts, ka "šīs direktīvas darbības joma ir jānosaka iespējami plaša, lai tā aptvertu visas intelektuālā īpašuma tiesības, uz ko attiecas Kopienas noteikumi šajā jomā un/vai attiecīgās dalībvalsts tiesību akti. Tomēr šī prasība nekavē tās dalībvalstis, kas to vēlas, iekšējiem mērķiem paplašināt šīs direktīvas noteikumus, lai iekļautu tiesību aktus, kas attiecas uz negodīgu konkurenci, tostarp uz pirātiskām kopijām, vai līdzīgām darbībām".

darbībām, kas izpaužas kā burtiska produktu kopēšana, pat tad, ja uz tiem neattiecas tādas ekskluzīvas tiesības kā autortiesību īpašnieka tiesības. Ņemot vērā šos elementus, saistībā ar prasības daļu par attēliem A un B nerodoties nekādas Savienības tiesību interpretācijas grūtības, jo TB ir sniegusi pierādījumu, ka *Castorama* ir tirgojusi reprodukcijas, ko veido precīzas šo attēlu kopijas.

19. Turpretī, lai lemtu par prasību saistībā ar attēlu C, esot nepieciešama Savienības tiesību interpretācija, jo *Castorama* tirgotā reprodukcija nav šā attēla precīza kopija, proti, teksts esot pārņemts, tā novietojums lapā saglabāts, taču izmantojot citus grafiskos elementus un citus burtveidolus. Polijas tiesas ieskatā, kas sakrīt ar Tiesas viedokli [6], tiesai, kurā celta prasība, būtu jāizvērtē darba radošās iezīmes. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šajā nolūkā, tā kā lietas faktiskie apstākļi esot sarežģīti un tiesas pieredze nepietiekama, esot nepieciešams vērsties pēc eksperta atzinuma un pierādīšanas pienākums un lūgums veikt ekspertīzi parasti ir prasītājam.

20. Polijas juristi esot pauduši divus pretrunīgus viedokļus par to, kā ir interpretējams Civilprocesa kodeksa 479.[113] pants, vai nu uzskatot, ka prasītājam jāsniedz pierādījums, ka viņš ir aplūkoto intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks, vai arī, ka viņam ir jāpierāda vienīgi aizsargāto tiesību pārkāpuma ticamais raksturs, nevis to pārkāpums, jo lūgumu sniegt informāciju var vērst arī pret trešo personu.

21. Iesniedzējtiesa norāda, ka tās ieskatā Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar tās 4. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzības pasākumu, ko piemēro tikai tad, kad ir pierādītas intelektuālā īpašuma tiesības, un nepietiek ar to, ka tiek ticami pamatots, ka šis pasākums attiecas uz pastāvošām intelektuālā īpašuma tiesībām, jo esot nepieciešams sniegt pierādījumus par šo faktu, it īpaši gadījumā, ja lūgums sniegt informāciju par preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem ir iesniegts pirms prasības par zaudējumu atlīdzību saistībā ar intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu.

22. Šādos apstākļos *Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšavas apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Direktīvas 2004/48] 8. panta 1. punkts kopsakarā ar šīs direktīvas [4. pantu] ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzības pasākumu, kas ir pieejams tikai tad, ja šajā vai citā tiesvedībā ir konstatēts, ka prasītājam ir intelektuālā īpašuma tiesības?

   – Ja atbilde uz [pirmo prejudiciālo] jautājumu ir noliedzoša:

2) Vai [Direktīvas 2004/48] 8. panta 1. punkts kopsakarā ar šīs direktīvas [4. pantu] ir jāinterpretē tādējādi, ka pietiek pamatot, ka šis pasākums attiecas uz pastāvošām intelektuālā īpašuma tiesībām, nevis pierādīt šo apstākli, it īpaši situācijā, kurā lūgums sniegt informāciju par preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem ir iesniegts, pirms tiek celta prasība par zaudējuma atlīdzību par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumiem?"

23. Rakstveida apsvērumus iesniedza *Castorama*, Polijas un Austrijas valdības, kā arī Eiropas Komisija.

[6] Spriedums, 2009. gada 16. jūlijs, *Infopaq International* (C-5/08, EU:C:2009:465).

IV. Juridiskā analīze

A. Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

24. Rakstveida apsvērumos Austrijas valdība pauda šaubas par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību. Šī valdība apgalvo, ka aplūkoto reprodukciju kā "darbu" kvalificēšana būtu jāizvērtē pamatlietā kā tiesību jautājums. Šajā ziņā minētās reprodukcijas esot iesniedzējtiesas rīcībā un to izskats un īpašā koncepcija ir acīmredzama un netiek apstrīdēta. Tādēļ jautājums par pierādījumu apjomu, kāds būtu jāpiemēro saskaņā ar Direktīvas 2004/48 8. pantu, šā strīda izspriešanai nav nepieciešams.

25. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tikai valsts tiesai, kura izskata strīdu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jāizvērtē gan prejudiciālā nolēmuma nepieciešamība, lai tā varētu pieņemt savu nolēmumu, gan to jautājumu atbilstība, kurus tā uzdod Tiesai. No minētā izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesībām attiecas atbilstības prezumpcija. Atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālo jautājumu Tiesa var tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem[7].

26. Šajā gadījumā iesniedzējtiesa ir norādījusi, ka attēlam C nav tikusi izveidota precīza kopija. Tādēļ tai būtu jāizvērtē darba radošās iezīmes. Šīs tiesas ieskatā, ja lietas faktiskie apstākļi ir sarežģīti un tiesas pieredze nepietiekama, ir jāvēršas pēc eksperta atzinuma. Turklāt TB neesot piedāvājusi pierādījumus, lai pierādītu tādu intelektuālā īpašuma tiesību pastāvēšanu, kas būtu saistītas ar īpašām zināšanām, kuras prasa ekspertīzi. Tādēļ iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzības pasākumu, ko piemēro tikai tad, kad ir pierādīts intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums tādā situācijā, kad attiecīgā valsts tiesa bez īpašām zināšanām nespēj veikt neatkarīgu vērtējumu bez eksperta palīdzības. Tādā gadījumā TB iesniegtais lūgums sniegt informāciju būtu jānoraida, ja nav veikta nekāda pierādījumu iegūšanas procedūra, kurā prasītājam ir jābūt aktīvai lomai pierādījumu sniegšanā.

27. Ņemot vērā šo tiesisko un faktisko kontekstu, kurā iesniedzējtiesa norāda, ka tai ir nepieciešams prejudiciāls nolēmums, lai spētu pasludināt spriedumu, nešķiet acīmredzams, ka lūgtā interpretācija būtu pilnīgi nesaistīta ar pamatlietu vai ka aplūkotajai problēmai būtu hipotētisks raksturs. Šādos apstākļos es uzskatu, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

B. Par lietas būtību

28. Divos prejudiciālajos jautājumos, kas jāizvērtē kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka prasībā par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu prasītājam ir jāpierāda, ka viņš ir aplūkoto intelektuālā īpašuma tiesību

[7] Skat. spriedumu, 2022. gada 6. oktobris, HV (Transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana uz laiku) (C-266/21, EU:C:2022:754, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

īpašnieks, vai arī pietiek, ja viņš ticami pamato, ka ir šo tiesību īpašnieks, it īpaši, ja lūgums sniegt informāciju ir iesniegts pirms prasības par zaudējumu atlīdzību saistībā ar intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu celšanas.

29. *Castorama*, kā arī Polijas un Austrijas valdības piedāvā atbildēt uz šiem jautājumiem, ka prasītājam ir jāpierāda, ka viņš ir aplūkoto intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks. Turpretī Komisija uzskata, ka viņam pietiek ar pietiekamu ticamības līmeni pamatot, ka viņa lūgums sniegt informāciju attiecas uz pastāvošām intelektuālā īpašuma tiesībām.

30. Saskaņā ar Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkta a) apakšpunktu dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, un atbildot uz pamatotu un samērīgu prasību, var pieprasīt, lai informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar kuriem pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, sniedz pārkāpējs vai cita persona, par ko ir konstatēts, ka tās rīcībā ir kontrafakta preces komercdarbībai raksturīgā daudzumā.

31. Šajā gadījumā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai tad, ja prasītājs saskaņā ar Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktu ceļ prasību par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, viņam ir jāpierāda, ka viņš ir aplūkoto intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks.

32. Ņemot vērā šīs tiesību normas formulējumu, tā pati par sevi neparedz šādu prasītāja pienākumu. Tomēr, tā kā lūgumam sniegt informāciju ir jābūt "pamatotam", no tā izriet, ka tam ir jāietver pamatojums, ko veido pietiekami faktu un pierādījumu elementi, kas ir saistīti ar norādītajām intelektuālā īpašuma tiesībām.

33. Kā norāda iesniedzējtiesa, Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punkts ir jālasa kopsakarā ar šīs direktīvas 4. pantu, saskaņā ar kuru personām, kas prasa minētās direktīvas II nodaļā paredzēto pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piemērošanu, ir jāietilpst vienā no četrām šā panta a)–d) punktā uzskaitītajām personu un iestāžu kategorijām. Šajās kategorijās ietilpst, pirmkārt, intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieki, otrkārt, visas citas personas, kas ir pilnvarotas izmantot šīs tiesības, it īpaši licenciāti, treškārt, intelektuālā īpašuma kolektīvo tiesību pārvaldes iestādes, ko likumīgi atzīst par tādām, kuras ir tiesīgas pārstāvēt intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus, un, ceturtkārt, profesionālās aizstāvības iestādes, ko likumīgi atzīst par tādām, kuras ir tiesīgas pārstāvēt intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekus. Tomēr atšķirībā no intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekiem, kas ir minēti Direktīvas 2004/48 4. panta a) punktā, tās 4. panta b)–d) punktā minētajām trim personu kategorijām saskaņā ar šīs direktīvas 18. apsvērumu [8] turklāt ir jābūt tieši ieinteresētām šo tiesību aizstāvībā un jābūt tiesībām celt prasību tiesā, ciktāl to pieļauj piemērojamie tiesību akti un atbilstoši šiem aktiem [9].

34. Tā kā Direktīvas 2004/48 4. panta a) punkts attiecas uz "intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekiem", šo tiesību normu var saprast tādējādi, ka, piemērojot šīs direktīvas 8. pantu, prasītājam patiešām ir jāpierāda, ka viņš ir intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks.

[8] Saskaņā ar šo apsvērumu "personām, kam ir tiesības pieprasīt šo pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piemērošanu, ir jābūt ne tikai tiesību subjektiem, bet arī personām, kas ir tieši ieinteresētas un kam ir tiesības celt prasību tiesā, ciktāl to ļauj piemērojamie tiesību akti, un to skaitā var būt profesionālas organizācijas, kas nodarbojas ar minēto tiesību pārvaldību vai kas izveidotas to kolektīvo un individuālo interešu aizstāvībai, par kurām tās atbild".

[9] Skat. spriedumu, 2021. gada 17. jūnijs, *M.I.C.M.* (C-597/19, EU:C:2021:492, 63. un 64. punkts un tajos minētā judikatūra).

35. Taču saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa prasībām izriet, ka Savienības tiesību normas formulējums, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās saturu un piemērošanas jomu, visā Savienībā parasti ir interpretējams autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā ne vien šīs tiesību normas formulējumu, bet arī tās kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi [10].

36. Runājot par Direktīvas 2004/48 8. panta kontekstu, jānorāda, ka šīs direktīvas 6. panta "Pierādījumi" 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis nodrošina, ka, ja *kāda puse*, iesniedzot prasību, *ir sniegusi tai pieejamus pierādījumus, kuri ir pietiekami* attiecībā uz minēto prasību, *un prasības pamatojumā ir precizējusi pierādījumus*, kas ir pretējās puses rīcībā, tad kompetentās tiesu iestādes var prasīt pretējai pusei uzrādīt minētos pierādījumus, ievērojot konfidenciālas informācijas aizsardzības prasības. Minētās direktīvas 7. panta "Pasākumi pierādījumu saglabāšanai" 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina, ka pat pirms tiesvedības uzsākšanas kādā lietā kompetentās tiesu iestādes, saņemot iesniegumu *no puses, kas ir sniegusi tai pieejamus pierādījumus, lai pamatotu apgalvojumu*, ka tās intelektuālā īpašuma tiesības ir pārkāptas vai draud tikt pārkāptas, piemēro ātrus un efektīvus pagaidu pasākumus, lai saglabātu attiecīgos pierādījumus attiecībā uz iespējamo pārkāpumu, ievērojot konfidenciālas informācijas aizsardzības prasības. Savukārt šīs pašas direktīvas 9. panta "Pagaidu un piesardzības pasākumi" 3. punktā ir noteikts, ka attiecībā uz šā panta 1. un 2. punktā minētajiem pasākumiem tiesu iestādes ir pilnvarotas likt *prasītājam sniegt tām visus prasītājam pieejamos pierādījumus, lai pietiekamā mērā tās pārliecinātu, ka prasītājs ir attiecīgo tiesību īpašnieks* un ka prasītāja tiesības tiek pārkāptas, vai ka šāds pārkāpums var notikt.

37. Līdz ar to, lai gan Direktīvā 2004/48 starp personām, kas ir tiesīgas prasīt šīs direktīvas II nodaļā paredzēto pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piemērošanu, ir minēti "intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieki", tajā ir skaidri paredzēts, ka prasītājs saskaņā ar minētās direktīvas 6., 7. un 9. pantu var sniegt saprātīgi pieejamus un pietiekamus pierādījumus, lai pamatotu savus apgalvojumus, proti, viņam nav jāpierāda, ka viņš ir aplūkoto intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks. Tādēļ man šķiet, ka "intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieka" jēdzienu Direktīvas 2004/48 4. panta izpratnē nevar saprast tādējādi, ka tas uzliek prasītājam pienākumu pierādīt, ka viņš ir intelektuālā īpašuma tiesību, uz kurām viņš atsaucas pamatojoties uz šīs direktīvas 8. pantu celtā prasībā par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, īpašnieks.

38. Runājot par Direktīvas 2004/48 mērķi, no tās 10. un 13. apsvēruma attiecīgi izriet, ka šis mērķis ir tuvināt tiesību sistēmas, lai iekšējā tirgū nodrošinātu augstu, līdzvērtīgu un viendabīgu intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzības līmeni, un ka šīs direktīvas darbības joma ir jānosaka iespējami plaša, lai tā aptvertu visas intelektuālā īpašuma tiesības, uz ko attiecas Savienības tiesību normas šajā jomā vai attiecīgās dalībvalsts tiesību akti [11]. Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka minētās direktīvas mērķis ir, lai dalībvalstis nodrošina, it īpaši informācijas sabiedrībā, intelektuālā īpašuma efektīvu aizsardzību [12]. Tāpat no Tiesas judikatūras izriet, ka šīs pašas direktīvas mērķis ir regulēt ar intelektuālā īpašuma tiesībām saistītos aspektus, kas attiecas, pirmkārt, uz šo tiesību ievērošanu un, otrkārt, uz to apdraudējumu, paredzot efektīvus tiesību aizsardzības līdzekļus, kuru mērķis ir novērst, pārtraukt vai atlīdzināt ikvienu apdraudējumu esošajām intelektuālā īpašuma tiesībām [13].

[10] Skat. spriedumu, 2022. gada 2. jūnijs, T.N. un N.N. (Paziņojums par mantojuma atraidīšanu) (C-617/20, EU:C:2022:426, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

[11] Spriedums, 2019. gada 18. decembris, *IT Development* (C-666/18, EU:C:2019:1099, 38. punkts).

[12] Spriedums, 2019. gada 18. decembris, *IT Development* (C-666/18, EU:C:2019:1099, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

[13] Spriedums, 2022. gada 28. aprīlis, *Phoenix Contact* (C-44/21, EU:C:2022:309, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

39. Tāpat atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai, lai nodrošinātu augstu intelektuālā īpašuma aizsardzības līmeni, ir jānoraida interpretācija, kurā Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktā paredzētās tiesības uz informāciju ir atzītas tikai tādas tiesvedības ietvaros, kuras mērķis ir konstatēt intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu. Šāds aizsardzības līmenis varētu netikt nodrošināts, ja šīs tiesības uz informāciju nebūtu iespējams īstenot arī *atsevišķā procedūrā, kas ir uzsākta pēc tādas lietas galīgas izbeigšanas*, kurā ir konstatēts tāds intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums [14]. Tiesa ir precizējusi, ka tāda pati argumentācija ir jāpiemēro attiecībā uz *atsevišķu procedūru pirms prasības par zaudējumu atlīdzību*, kas ir vērsta uz to, lai prasītājs varētu lietderīgi celt prasību tiesā pret iespējamiem pārkāpējiem [15].

40. Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka Direktīvas 2004/48 8. panta 1. punktā paredzētās tiesības uz informāciju konkretizē pamattiesības uz efektīvu aizsardzību tiesā, kas ir garantētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. pantā, un tādējādi nodrošina pamattiesību uz īpašumu, kurās ietilpst intelektuālā īpašuma tiesības, kas ir aizsargātas tās 17. panta 2. punktā, efektīvu īstenošanu. Tādējādi šīs tiesības uz informāciju ļauj intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekam identificēt personu, kas tās pārkāpj, un veikt vajadzīgos pasākumus, piemēram, iesniegt pieteikumus par pagaidu pasākumiem, kā tas ir paredzēts šīs direktīvas 9. panta 1. un 2. punktā, vai prasību par kompensāciju, kā tas ir paredzēts šīs direktīvas 13. pantā, lai aizsargātu šīs intelektuālā īpašuma tiesības. Ja intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekam nebūtu pilnībā zināms tā tiesību pārkāpuma apmērs, šo tiesību īpašnieks nevarētu precīzi noteikt vai aprēķināt kompensāciju, uz kādu tam būtu tiesības šī pārkāpuma dēļ [16].

41. No visas šīs judikatūras skaidri izriet, ka ir jānošķir lūguma sniegt informāciju saskaņā ar Direktīvas 2004/48 8. pantu nolūks no prasības tiesā, kuras mērķis ir konstatēt intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, nolūka. It īpaši iesniedzējtiesas otrajā prejudiciālajā jautājumā minētajā gadījumā, proti, ja lūgums sniegt informāciju ir iesniegts pirms prasības par zaudējumu atlīdzību saistībā ar intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, šim lūgumam piemīt *patstāvīgs un pirmstiesas* raksturs ar mērķi iegūt pilnīgas zināšanas par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma apjomu, lai, iespējams, varētu lietderīgi celt prasību tiesā ar nolūku novērst šo pārkāpumu.

42. Šajā tiesvedības stadijā nevar pieprasīt, ka prasītājam, lai viņam būtu tiesības celt prasību, ir jāpierāda, ka viņš ir aplūkoto intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks. Ja tā būtu, tad Direktīvas 2004/48 8. pantā paredzētais lūgums sniegt informāciju būtu pakļauts tādām pašām pierādījumu prasībām kā prasības celšana tiesā, kuras mērķis ir konstatēt intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, lai gan tai ir atšķirīga loma. Tādā gadījumā atšķirīgā procedūra, kas iedibināta šajā 8. pantā un veido Savienības tiesību īpatnību [17], zaudētu lielu daļu tās praktiskā pielietojuma.

[14] Spriedums, 2017. gada 18. janvāris, *NEW WAVE CZ* (C-427/15, EU:C:2017:18, 24. punkts).

[15] Spriedums, 2021. gada 17. jūnijs, *M.I.C.M.* (C-597/19, EU:C:2021:492, 82. punkts). Civilprocesa kodeksa 479.[113] panta 2. punktā ir noteikts, ka, "ja tiesas lūgums sniegt informāciju ir iesniegts pirms tiesvedības par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, tad šī tiesvedība jāuzsāk vēlākais mēneša laikā no rīkojuma par informācijas pieprasījumu izpildes".

[16] Skat. spriedumu, 2017. gada 18. janvāris, *NEW WAVE CZ* (C-427/15, EU:C:2017:18, 25. punkts), un 2021. gada 17. jūnijs, *M.I.C.M.* (C-597/19, EU:C:2021:492, 83. punkts).

[17] Kā norādīts Priekšlikumā Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par pasākumiem un procedūrām, lai nodrošinātu intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu, ko Komisija sniegusi 2003. gada 30. janvārī (COM(2003) 46 final), 16. lpp., šādas tiesības uz informāciju ir tikušas ieviestas tikai dažu dalībvalstu tiesību sistēmās, proti, Vācijas likumos par intelektuālo īpašumu un Beniluksa valstu likumos par preču zīmēm.

43. Šādos apstākļos es uzskatu, ka, piemērojot minēto 8. pantu, prasītājam, iesniedzot pietiekamus pierādījumus un bez nepieciešamības to pierādīt, ir ticami jāpamato, ka viņš ir aplūkoto intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks, it īpaši, ja lūgums sniegt informāciju ir iesniegts pirms prasības par zaudējumu atlīdzību saistībā ar intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu celšanas.

44. Šajā gadījumā iesniedzējtiesa norāda, ka pamatlietā runa ir par TB autortiesībām. Šajā ziņā, lai arī Direktīvā 2004/48 nav sniegta nekāda intelektuālā īpašuma tiesību, uz ko attiecas tās piemērošanas joma, definīcija, Komisijas paziņojumā par Direktīvas 2004/48 2. pantu [18] ir precizēts, ka šīs iestādes ieskatā autortiesības ietilpst šajās tiesībās. Tāpat no Tiesas judikatūras izriet, ka autortiesības ietilpst "intelektuālā īpašuma" jēdzienā šīs direktīvas izpratnē [19].

45. Saskaņā ar minētās direktīvas 17. apsvērumu tajā paredzētie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi katrā atsevišķā gadījumā ir jānosaka tā, lai pienācīgi ņemtu vērā attiecīgā gadījuma specifiku. Šajā ziņā šīs pašas direktīvas 19. apsvērumā [20] ir uzsvērts, ka autortiesības pastāv no darba radīšanas brīža un tām nav vajadzīga formāla reģistrēšana. Attiecībā uz šīm tiesībām no Tiesas judikatūras par Direktīvu 2001/29/EK [21] izriet, ka jēdzienu "darbs" veido divi elementi. Pirmkārt, šis jēdziens nozīmē, ka pastāv oriģināls objekts, kas ir paša autora intelektuālā jaunrade, un, otrkārt, tas prasa, lai pastāvētu šādas jaunrades izpausme. Runājot par pirmo no šiem elementiem, lai objekts varētu tikt uzskatīts par oriģinālu, ir gan nepieciešami, gan pietiekami, ka tas atspoguļo autora personību, izpaužot šī autora veiktas brīvas un radošas izvēles. Saistībā ar otro elementu Direktīvā 2001/29 ietvertais jēdziens "darbs" noteikti prasa tāda objekta pastāvēšanu, kas ir pietiekami precīzi un objektīvi identificējams [22]. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai TB, iesniedzot pietiekamus pierādījumus saistībā ar šā attēla reprodukciju, ko tirgo *Castorama*, ir ticami pamatojusi, ka ir autortiesību īpašniece attiecībā uz attēlu C.

46. Jāpiebilst, ka Direktīvas 2004/48 mērķis ir izveidot taisnīgu līdzsvaru starp īpašnieku interesēm aizsargāt savas intelektuālā īpašuma tiesības, kas nostiprinātas Hartas 17. panta 2. punktā, no vienas puses, un aizsargātu objektu lietotāju interešu un pamattiesību, kā arī vispārējo interešu aizsardzību, no otras puses. Konkrētāk, attiecībā uz šīs direktīvas 8. pantu Tiesai jau ir bijusi iespēja nospriest, ka šīs tiesību normas mērķis ir saskaņot dažādu tiesību, tostarp tiesību īpašnieku tiesību uz informāciju un lietotāju tiesību uz personas datu aizsardzību, ievērošanu [23].

47. Tādā pašā nozīmē Direktīvas 2004/48 3. panta 1. punktā ir noteikts, ka pasākumiem, kārtībai un aizsardzības līdzekļiem jābūt tostarp taisnīgiem un tie nedrīkst būt nevajadzīgi dārgi. Turklāt saskaņā ar šā panta 2. punktu šiem pasākumiem, kārtībai un aizsardzības līdzekļiem jābūt arī efektīviem, proporcionāliem un preventīviem un tie jāpiemēro tā, lai nodrošinātu, ka tos

[18] OV 2005, L 94, 37. lpp.

[19] Skat., piemēram, spriedumu, 2019. gada 18. decembris, *IT Development* (C-666/18, EU:C:2019:1099).

[20] Saskaņā ar šo apsvērumu, "tā kā autortiesības pastāv no darba radīšanas brīža un tām nav vajadzīga formāla reģistrēšana, ir lietderīgi pieņemt noteikumu, kas paredzēts Bernes Konvencijas 15. pantā un nosaka prezumpciju, saskaņā ar kuru literāra vai mākslas darba autoru uzskata par autoru, ja viņa(-s) vārds ir minēts darbā vai uz tā. [..]"

[21] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV 2001, L 167, 10. lpp.).

[22] Skat. spriedumu, 2020. gada 11. jūnijs, *Brompton Bicycle* (C-833/18, EU:C:2020:461, 22.–25. punkts).

[23] Skat. spriedumu, 2020. gada 9. jūlijs, *Constantin Film Verleih* (C-264/19, EU:C:2020:542, 37. un 38. punkts un tajos minētā judikatūra). Skat. arī Komisijas Paziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai (2017. gada 29. novembris) "Norādījumi par dažiem aspektiem saistībā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu" (COM(2017) 708 final, 11. lpp.), saskaņā ar kuru, "lai nodrošinātu [intelektuālā īpašuma tiesību] civiltiesiskās piemērošanas sistēmas līdzsvarotu izmantošanu, kompetentajām tiesu iestādēm, apsverot [Direktīvā 2004/48] paredzēto pasākumu, kārtības un aizsardzības līdzekļu piešķiršanu, parasti būtu jāveic novērtējums katrā atsevišķā gadījumā".

neizmanto ļaunprātīgi. Tādējādi minētais pants uzliek dalībvalstīm un galu galā valstu tiesām pienākumu sniegt garantijas, ka tostarp šīs direktīvas 8. pantā paredzētais lūgums sniegt informāciju netiks izmantots ļaunprātīgi [24].

48. Līdz ar to iesniedzējtiesai ir jānovērtē lūguma sniegt informāciju pamatotība un jāpārbauda, vai pieteikuma iesniedzējs nav ļaunprātīgi izmantojis šo lūgumu. Šajā nolūkā tai ir pienācīgi jāņem vērā visi lietas objektīvie apstākļi, tostarp lietas dalībnieku rīcība [25]. Ja šī tiesa nonāktu pie secinājuma, ka pastāv tiesību ļaunprātīga izmantošana, tai būtu jāatsaka Direktīvas 2004/48 8. pantā paredzētās tiesības uz informāciju [26].

49. Ņemot vērā iepriekš minēto, es uzskatu, ka šīs direktīvas 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka prasībā par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu prasītājam, iesniedzot pietiekamus pierādījumus, ir ticami jāpamato, ka viņš ir aplūkoto intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks, un viņam tas nav jāpierāda, it īpaši, ja lūgums sniegt informāciju ir iesniegts pirms prasības par zaudējumu atlīdzību saistībā ar intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu celšanas. Valsts tiesai ir arī jānovērtē lūguma sniegt informāciju pamatotība un pienācīgi jāņem vērā visi lietas objektīvie apstākļi, tostarp lietas dalībnieku rīcība, it īpaši, lai pārbaudītu, vai prasītājs nav ļaunprātīgi izmantojis šo lūgumu.

V. Secinājumi

50. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai uz *Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšavas apgabaltiesa, Polija) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/48/EK (2004. gada 29. aprīlis) par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu 8. panta 1. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

prasībā par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu prasītājam, iesniedzot pietiekamus pierādījumus, ir ticami jāpamato, ka viņš ir aplūkoto intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks, un viņam tas nav jāpierāda, it īpaši, ja lūgums sniegt informāciju ir iesniegts pirms prasības par zaudējumu atlīdzību saistībā ar intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu celšanas. Valsts tiesai ir arī jānovērtē lūguma sniegt informāciju pamatotība un pienācīgi jāņem vērā visi lietas objektīvie apstākļi, tostarp lietas dalībnieku rīcība, it īpaši, lai pārbaudītu, vai prasītājs nav ļaunprātīgi izmantojis šo lūgumu.

[24] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 28. aprīlis, *Phoenix Contact* (C-44/21, EU:C:2022:309, 43. punkts).

[25] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 12. septembris, *Bayer Pharma* (C-688/17, EU:C:2019:722, 70. punkts).

[26] Šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta M. Špunara [*M. Szpunar*] secinājumus lietā *M.I.C.M.* (C-597/19, EU:C:2020:1063, 121. punkts).